

ת"פ 25156/01/15 - מדינת ישראל נגד שלומי אוחנה

בית משפט השלום באשקלון

12 ינואר 2016

ת"פ 25156-01-15 מדינת ישראל נ' אוחנה(עציר) ואח'
ת"פ 19112-01-15 (בימ"ש שלום אשקלון)
ת"פ 25196-01-15

לפני כבוד השופט אבשלום מאושר
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם שלומי אוחנה (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד יסמין מור ועו"ד עדי זלמן

הנאשם הובא באמצעות שב"ס

ב"כ הנאשם עו"ד בוסקילה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

מורה על צירוף ת"פ 19112-01-15 לתיק דנן.

ניתנה והודעה היום ב' שבט תשע"ו, 12/01/2016 במעמד הנוכחים.

אבשלום מאושר , שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

עמוד 1

בת"פ 25156-01-15, הורשע הנאשם, על יסוד הודאתו, בעובדות המפורטות באישום שבכתב האישום המתוקן, ובעבירה כדלקמן:

התפרצות למקום מגורים- עבירה בניגוד לסעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

לפי כתב האישום המתוקן, ביום 6.1.15, בשעה 12:42 לערך, הגיעו הנאשם 2 והנאשם 1 לביתם של אלה ועמרם וקנין (להלן: המתלוננים) שברח' ***** 8 ב***** (להלן: הבית), לאחר שהנאשם 1 הגיע עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה לבית בכדי לספק למתלוננת משלוח פרחים, אך המתלוננים לא נכחו בבית ולכן המשלוח סופק למתלוננת במקום אחר.

הנאשם 1 התפרץ לבית, בכך שחתך את רשת חלון המטבח הממוקם בקומה הראשונה של הבית באמצעות סכין יפנית, ניפץ את זכוכית החלון ונכנס פנימה, בכוונה לבצע גניבה.

בהמשך, סייע הנאשם 2 להתפרץ, בכך שתצפת על הבית.

במעשיהם, החזיקו הנאשמים בצוותא חדא מכשיר המשמש לשם פריצה לבניין, ולא עלה בידם לספק הסבר מניח את הדעת לכך.

ביום 15.4.15 הורשע הנאשם, על יסוד הודאתו, בעובדות המפורטות באישום שבכתב האישום המתוקן, בתיק שצורף שמספרו 19112-01-15 ובעבירות כדלקמן:

התפרצות למקום מגורים- עבירה בניגוד לסעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

גניבה- עבירה לפי סעיף 383 ו- 384 לחוק.

על פי כתב האישום המתוקן, ביום 5.1.15, בין השעות 09:45 ועד 11:45 לערך, התפרץ הנאשם לביתם של בני הזוג יצחק וחיה קלרה אמויאל- ילידי 1934 ו- 1942 שברח' גולני 12 באשקלון (להלן: הבית), בכך שהגיע אל הבית, קפץ אל מעבר לגדר ונכנס לתחום חצר הבית, פתח בכח את חלון הסלון ונכנס פנימה דרכו, בכוונה לבצע גניבה.

בהמשך, לאחר שהנאשם הפך את הבית, על תכולתו, גנב הנאשם מהבית סך של 2,100 ₪, צמיד זהב, שתי שרשראות מזהב עם תליון "שמע ישראל" וזוג עגילי פנינה, בכך שנטל אותם ונשא אותם עמו בלי הסכמת הבעלים, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול אותם שלילת קבע מבעליהם.

ב"כ הצדדים הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו הודה הנאשם, הורשע והופנה לשירות המבחן לשם הכנת תסקיר בעניינו.

ביום 14.5.15 הודיע שירות המבחן כי במסגרת הליך המעצר שולב הנאשם בקהילה הטיפולית "רוח במדבר" וכי הוא

נמצא בראשיתו של הטיפול ולכן התבקשה דחייה בת שלושה חודשים למעקב אחר עניינו.

בהחלטה מיום 5.6.15, לאחר שהתקבלה הסכמת ב"כ הצדדים, הוריתי על דחיית הדיון בעניינו של הנאשם כמבוקש.

ביום 5.7.15 הגיש שירות המבחן בקשה דחופה להקדמת מועד הדיון, במסגרתה פירט כי הנאשם לקח את הציד האיש שלו, פרץ למשרדי הקהילה ונטל משם את תעודת הזהות שלו ועזב את המקום יחד עם מטופל אחר. הבקשה הועברה ביום 6.7.15 לידיעתם של ב"כ הצדדים.

תסקיר שירות המבחן

ביום 8.9.15 הגיש שירות המבחן תסקיר, במסגרתו פירט את נסיבותיו האישיות של הנאשם, רווק בן 18, אשר גדל במשפחה נורמטיבית ועובר למעצרו התגורר בבית הוריו שבקרית גת ולטענתו עבד במלצרות ולאחר מכן כעצמאי בתחום המשלוחים.

כאמור, במסגרת התיק, שוחרר הנאשם לטיפול בקהילה הטיפולית להתמכרויות "רוח במדבר", בתנאי מעצר בית ובפיקוח שירות המבחן. אולם, קליטתו של הנאשם בקהילה היתה קשה, הנאשם חבר לשני בני גילו ולא למטופלים נוספים, התקשה לשמור על גבולות המסגרת ובמהלך שהותו עבר עבירות משמעת חוזרות ונשנות ועלה כי הוא סובל מחרדות שפגעו בתפקודו במהלך הטיפול.

בשיחה שקיים שירות המבחן עם הנאשם, עלה כי הנאשם התקשה להסתגל לכללי המסגרת וחש כי לא יצליח לסיים את הטיפול ולעמוד בתנאי המקום.

שירות המבחן ציין, כי הנאשם הביע רצון להשתלב בכלא בטיפול בתחום התמכרותו וביטא שאיפה להתרחק מחברה שולית ולהשתלב במסגרת תעסוקתית.

באשר לעבירה שביצע, הנאשם הודה בביצועה, ציין כי התפרץ לבית לאחר תכנון שנמשך יומיים וכי המניע להתפרצותו היה השגת כסף קל.

שירות המבחן שקל במניין גורמי הסיכון את התרשמותו כי מערכת ערכיו של הנאשם הנה רופפת, שהוא מתעל את יכולותיו לאפיקים שליליים, שהוא מתקשה בהסתגלות ובהיענות לסמכות, שהוא נוטה לפרוץ גבולות על רקע רצונו להשיג כסף מהיר, שההליכים המשפטיים לא היוו עבורו גורם מרתיע ומסמן גבולות ואת אינטנסיביות מעורבותו בפלילים. עם זאת, ציין שירות המבחן במסגרת סיכויי השיקום את משפחתו החמה והתומכת של הנאשם, אשר מנהלת אורח חיים נורמטיבי.

לאור כל האמור לעיל, לאור ניסיונות הטיפול הכושלים בנערותו של הנאשם וכן במסגרת ההליך הנוכחי, ולאור ההערכה כי בשלב זה של חייו מיצה הנאשם את אפשרויות שילובו במסגרת טיפולית, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

ב"כ הצדדים הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו הודה הנאשם בכתב האישום המתוקן, הורשע ונקבע כי הטיעונים לעונש יהיו פתוחים.

היום ביקש ב"כ הנאשם לצרף את ת"פ 19112-01-15 לתיק דן.

הנאשם יליד 1996 ולחובתו 1 הרשעות קודמות בעבירות רכוש והפרת הוראה חוקית.

טיעוני הצדדים

לטענת ב"כ המאשימה, מדובר בנאשם בעל עבר פלילי, מתסקיר שרות המבחן אין המלצה טיפולית, ביצע העבירות תוך שמפר צו מבחן. מתחם הענישה לגישת המאשימה נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ל-24 חודשי מאסר בפועל. לאור חומרת העבירה מבקשת להטיל עונש מאסר בפועל ברף העליון של המתחם, מאסר מותנה, קנס והתחייבות.

מנגד, טוען ב"כ הנאשם אודות עברו של הנאשם אשר עבר תלאות במהלך חייו עוד בבימ"ש לנוער, וכל ההליך הטיפולי נעוץ בהצלחות וכשלונות. בסופו של יום עזב הנאשם את ההליך הטיפולי. לגישת ב"כ הנאשם מדובר בנאשם בעל פוטנציאל להצלחה אלא שלדאבון הלב, לא הוכיח את עצמו בכל הקשור להליך הטיפולי. מדובר בנאשם צעיר, מבולבל עם תהליך של חרדה. בנסיבות האמורות מבקש את מידת הרחמים ולהסתפק במאסר ברף התחתון ולא להחמיר עם הנאשם.

מתחם הענישה

בסימן 1 לפרק ו' לחוק העונשין, הנושא את הכותרת "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה", נקבע עקרון ההלימה כעקרון מנחה בענישה, לפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

על מנת ליישם את עיקרון ההלימה, על ביהמ"ש להתחשב בשלושה דברים: אחד, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם; שניים, במדיניות הענישה הנהוגה; ושלוש, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

באשר לעבירות ההתפרצות והגניבה, הרי שמדובר בעבירות שפוגעות בציבור, ברכושו ובתחושת הביטחון האישית

והכלכלית שלו. בע"פ 7453 מדינת ישראל נ' אואזנה (31.12.08) נידון היקף הנזק שבעבירת ההתפרצות:

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם. נזקים אלו עולים לפרקים בחומרתם אף על עצם אובדן הרכוש בשווי כזה או אחר..."

הדרישה להחמרה בעונשם של עבריינים הפורצים לבתיהם של אזרחים תמימים באה לידי ביטוי בפסיקת בית המשפט העליון. כך, למשל, ברע"פ 1708/08 לוי נ' מדינת ישראל (21.2.08) נקבע כדלקמן:

"אין בידי לקבל את הטענה המרכזית, כי העונש שהטיל בית המשפט המחוזי על המבקש סוטה ממדיניות הענישה הראויה. בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרוריה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם. נקל לשער את החוויה הקשה העוברת על קרבתו הפריצה, בשובם לביתם והנה הפיכת סדום ועמורה בתוכו וחפצים וכסף נעלמו ואינם, ולעיתים קרובות משמעות הדבר היא כי הרכוש ירד לטמיון, שכן העברין לא יילכד; כך גם באשר למי שהשכים לעבודתו והנה רכבו שהחנה לעתותי ערב איננו, כי נגנב. אמנם במקרה דנא, נלכד המבקש בכף ועמו הרכוש מאותה פריצה בה נעצר, וכן השיב חלק מרכוש אחר בהתערבות בית משפט השלום - אך אין בכך כדי לפצות על הטרומה שגרם..."

בחינת מדיניות הענישה בעבירות ההתפרצות מגלה כי על פי רוב מוטלים עונשים חמורים, גם על נאשמים נעדרי עבר פלילי או בעלי עבר פלילי קל.

ברע"פ 3228/12 וסילנקו נ' מדינת ישראל (29.4.12) אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי אשר החמיר את עונשו של נאשם שהורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של התפרצות לבית מגורים וגניבה והשית עליו שנתיים מאסר בפועל והפעיל מעצרים מותנים, מבלי למצות את הדין. בית המשפט העליון קבע כי העונש שהושת אינו חורג מרף הענישה המקובל בנסיבות דומות.

בע"פ (חי') 48422-02-13 ניסנוב נגד מדינת ישראל (11.7.13), נידון ערעורו של נאשם שהודה והורשע בעבירות של התפרצות למגורים וגניבה והושתו עליו 12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי החליט לאמץ את תסקירו המשלים החיובי של שירות המבחן, את עברו הנקי, את גילו הצעיר והשית עליו עונש מאסר בפועל בן 6 חודשים שירוצה בעבודות

שירות. בית המשפט המחוזי ציין בפסק דינו כי בית משפט השלום לא טעה בעונש שהשית על המערער וכי התערבותו נובעת מנסיבותיו האישיות של הנאשם, מהחרטה שהביע ומכך שבשנתיים שחלפו מאז ביצוע העבירות הוא מקיים אורח חיים נורמטיבי.

ברע"פ 4600/12 **יאשיב נגד מדינת ישראל** (13.6.12), בו אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעורו של נאשם שהודה והורשע בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, התפרצות למקום מגורים, גניבה, החזקת כלי פריצה והכשלת שוטרים, ונידון ל- 5 חודשי מאסר בפועל. במקרה זה, הוגש בעניינו של הנאשם תסקיר, בו צוין כי הנאשם התקשה לקחת אחריות על מעשיו וכי הוא בעל נורמות וערכי התנהגות עבריינים וקיים סיכון להישנות התנהגות עבריינית מצדו.

בעפ"ג (ב"ש) 23490-02-13 **חזן נ' מדינת ישראל** (11.7.13) דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של נאשם שהורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של גניבה ונידון ל- 8 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קבע כי העונש שהוטל על המערער אינו חמור ואינו מצדיק התערבות, וכי הוא הולם את נסיבות המקרה והוא ניתן לאחר התחשבות בעברו הלא מכביד של המערער ובחלופי הזמן מאז ביצוע העבירה.

לאור הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות ומידת הפגיעה הרבה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, קרי- ההתפרצויות למקומות מגורים, הרכוש הרב שניטל בת"פ 19112-01-15 והסיכון והאימה הנלווים לפריצה לבית, מתחם הענישה ההולם את אירוע הפריצה והגניבה שבת"פ 19112-01-15 בכללותו הינו בין מאסר קצר לבין 15 חודשי מאסר ומתחם הענישה בגין עבירת ההתפרצות שבת"פ 25156-01-15 הינו בין מאסר קצר לבין 4 חודשי מאסר.

בקביעת עונשו של הנאשם שלפניי, בגדרי המתחם, הבאתי בחשבון את השיקולים הבאים:

לחומרא, הבאתי בחשבון את כי הנאשם לא השכיל לסייע לעצמו במסגרת הקהילה הטיפולית וברח מהקהילה ואת עברו הפלילי של הנאשם.

לקולא, יש לשקול את הודאת הנאשם המלמדת על נטילת אחריות ואשר הביאה לחיסכון בזמן שיפוטי ואת נסיבות חייו של הנאשם כמפורט בתסקיר שרות מבחן, וכי המדובר בנאשם צעיר/בגיר.

כמו כן שמעתי את הנאשם בדוכן העדים, אשר השכיל לבטא את עצמו ועם כל הצער כאמור לא הצליח לאגור אנרגיות על מנת לסייע לעצמו בכל הקשור להליך הטיפול.

בנסיבות העניין, ולאור מצבו של הנאשם, לא אשית פיצוי וקנס.

לאור האמור לעיל, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים :

1. מאסר בפועל למשך 12 חודשים בניכוי ימי מעצרו.

2. מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג פשע.

3. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג עוון.

4. הנאשם יחתום היום על התחייבות בסך ₪ 1,500 שלא לעבור עבירה מהעבירות בהן הורשע, או כל עבירת רכוש מכל סוג שהוא, למשך 3 שנים מיום שחרורו.

לא יחתום, ייאסר למשך 10 ימים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט מחוזי בבאר שבע.

ניתנה והודעה היום ב' שבט תשע"ו, 12/01/2016 במעמד הנוכחים.

אבשלום מאושר , שופט

[פרוטוקול הושמט]

צו

מורה על השמדת סכין ודיסקים.

מורה על השבת מכנסיים, שני פלאפונים, נעלי גברים, שעון ומעיל לבעליהם.

בהעדר דרישה תוך 3 חודשים, יושמדו או יחולטו לשיקול דעת המשטרה.

ניתנה והודעה היום ב' שבט תשע"ו,
12/01/2016 במעמד הנוכחים.
אבשלום מאושר, שופט

הוקלדעלידיאלינורגנות